

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **O. S.**, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 07.03.2016, č.j. JMK 38637/2016, sp. zn. S-JMK 158451/2015/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 07.03.2016, č.j. JMK 38637/2016, sp.zn. S-JMK 158451/2015/ODOS/Fö, a rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy ze dne 29.10.2015, č.j. MUBR 74547/2015/DK, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.10.2015, č.j. MUBR 74547/2015/DK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 02.04.2015 v 09:56 hod v obci Břeclav na ulici L. jel s motorovým vozidlem tov. zn., nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla hlídkou Městské policie Břeclav naměřena okamžitá rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/h. V daném úseku je dle ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona dovolena maximální rychlost 50 km/h a žalobce tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 10 km/h.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně nejprve vydal příkaz, proti kterému podal prostřednictvím zvoleného zástupce včasný odpor. O existenci zastoupení přitom nebylo v řízení sporu. Správní orgán I. stupně následně příkaz zrušil a zaslal žalobci do vlastních rukou předvolání k ústnímu jednání. Zástupci žalobce zaslal „Vyrozumění o předvolání k ústnímu jednání“, ve kterém jej informoval o tom, že se dne 20.10.2015 bude konat ústní jednání. Současně jej poučil, že má jako zmocněnec právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zástupce žalobce nebyl poučen o tom, že se jednání může zúčastnit, že může být věc projednána v nepřítomnosti či že má správní orgán I. stupně shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalobce považoval svoji účast za nadbytečnou. Měl za to, že je vyžadována osobní účast žalobce. Správní orgán I. stupně dal totiž najevo, že bude proveden výslech žalobce. Nezpravil zástupce o tom, že na jednání může být přítomen. Nezákonnost projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a porušení zásady legitimního očekávání namítal již v odvolání, přičemž dříve tuto námitku s ohledem na překvapivé prvostupňové rozhodnutí uplatnit nemohl. Správní orgán I. stupně tedy nepředvolal zástupce žalobce k ústnímu jednání a tuto vadu nezhodil ani poté, kdy se tento svého práva na účast na ústním jednání výslovně dovolával. Žalobce byl v řízení zastoupen, přesto správní orgán I. stupně předvolání k jednání zaslal přímo jemu. Žalobce měl tudíž za to, že jeho účast je nutná. Pokud by nebyla, zaslal by správní orgán I. stupně předvolání jeho zástupci. Žalobci tudíž nemohlo být zřejmé, z jakého důvodu byla jeho účast na jednání považována za nezbytnou. Je tedy sporné, zda lze považovat předvolání za řádné, když nebylo doručováno zástupci žalobce, nýbrž samotnému žalobci. Žalobce má přitom

za to, že nikoliv, neboť mu bylo upřeno právo být v řízení zastoupen. Svým postupem znemožnil správní orgán I. stupně žalobci realizovat právo na obhajobu, vyjádřit se k podkladům, rozporovat důkazy a navrhopat další dokazování. Tím bylo porušeno právo žalobce vyplývající mj. z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nadto ani zástupce žalobce nebyl poučen o tom, zda se jednání může zúčastnit a jaká práva mu v řízení svědčí. V případě žalobce tak nebyla naplněna hypotéza právní normy obsažené v ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Jde přitom o vadu řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a to tím spíše, že se žalobce po konaném ústním jednání svého práva na ústní jednání aktivně dovolával.

Žalobci tak bylo postupem správního orgánu I. stupně znemožněno se před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyjádřit k provedeným důkazům. Správní orgán I. stupně měl za dané situace alespoň vyrozumět žalobce, že bude ve věci vydáno rozhodnutí, pokud přistoupit neměl ústní jednání přímo odročit. Žalobci tak bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům před vydáním meritorního rozhodnutí, neboť nebyl o shromáždění důkazů informován a následně bylo vydáno překvapivé rozhodnutí. Jedná se tedy opět o důvod pro zrušení rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí je místo spáchání údajného přestupku neurčité. Rozporoval, že nebylo postaveno na jisto, zda byl změřen v obci či mimo obec. K tomu uvedl, že jasné a přesné vymezení místa spáchání přestupku je nezbytnou náležitostí k dostatečné individualizaci skutku. Zákon přitom stanovuje kritéria, jimiž má být skutek řádně individualizován, aby nemohl být zaměněn s jiným. Těmito kritérii jsou mj. označení místa a času spáchání přestupku, díky kterým je vyloučeno, aby se o stejném skutku stejného pachatele vedla současně dvě řízení. Podstatná je tedy dostatečná individualizace skutku ve výroku rozhodnutí, neboť vlastní odůvodnění rozhodnutí na právní moc a vykonatelnost nemá vliv. Jen tak lze vyloučit možnou překážku věci rozsouzené a dostat právní zásadě *ne bis in idem*. Stejný názor zastává i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15.01.2008, č.j. 2 As 34/2006-73. Žalovaný však potvrdil výrok rozhodnutí, v němž bylo místo spáchání přestupku definováno nedostatečně, tudíž nelze jasně určit konkrétní místo, kde ke spáchání přestupku mělo dojít. Napadené rozhodnutí nadto neobsahuje ani konkrétní místo spáchání, ani směr jízdy žalobce. Skutečnost, že se na fotografii z měření nachází domy, neprokazuje, že k protiprávnímu jednání došlo v obci, neboť domy se nachází i mimo ni. Samotná existence staveb ani neprokazuje, jaká byla v daném úseku maximální povolená rychlost. Správní orgán I. stupně měl prokázat, že žalobce nebyl změřen mimo obec. Na základě dostupných údajů se přitom nabízí několik míst spáchání přestupku. Ulice L. je dlouhá více než 2 km a na celém úseku není jednotná maximální omezená rychlost. Ulice L. nadto zasahuje až mimo území obce Břeclav. Není tedy zřejmé, zda byl žalobce měřen na území obce Břeclav, či na samé hranici obce. Žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, kdy jestliže ani určení pomocí názvu obce, ulice a označení blízké provozovny nebylo dostatečné, nemůže být dostatečné ani určení pomocí názvu obce a ulice. Kvůli předmětné vadě by tedy mělo být napadené rozhodnutí zrušeno dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

V průběhu správního řízení žalobce rovněž namítal, že strážníci prováděli měření v rozporu s Návodem k obsluze, neboť při ustavování vozidla nepostupovali v souladu

s tímto návodem. Žalobce přitom navrhoval provedení důkazu Návodem k obsluze. Žalovaný se však s tímto návrhem dostatečně nevypořádal. Návodem k obsluze bylo přitom prokázáno, že je nutné při každém ustanovování vozidla použít zaměřovací přípravek a výtyčku, což strážníci neučinili. Výstup z rychloměru a ověřovací list přitom nejsou s to vyvrátit tuto námitku žalobce. Ověřovací list prokazuje, že bylo měřidlo technicky způsobilé naměřit rychlost. Technický stav rychloměru však žalobce nerozporoval, nýbrž namítal chybu na straně strážníků. Poloha vozidla na snímku je zcela irelevantní, neboť není pravdou, že je-li vozidlo na snímku ve standardní poloze, muselo být měření provedeno správně. Takový závěr nebyl správnými orgány I. stupně prokázán. Na snímku se nadto nachází i jiné vozidlo, které jede v opačném směru, což mohlo ovlivnit výsledek měření. Tvzení, že se vozidlo nacházelo ve svazku paprsků rychloměru, je nepodložené. Na snímku nelze seznat, kde se nachází paprskový svazek. Není tedy zřejmé, z jakého podkladu by měl tento závěr vyplývat. Není přitom pravdou, že by žalobce mohl tyto námitky uplatnit dříve, neboť mu při kontrole nebyla dána možnost vyjádřit se do Zápisu na místě. Rovněž mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V posuzovaném případě ani neexistoval jeden ze tří důvodů, pro které je možné odmítnout provedení navrhovaného důkazu (žádná relevantní souvislost s předmětem řízení, žádná vypovídací potence, ověření a vyvrácení bez důvodných pochybností v dosavadním řízení), které dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.05.2015, č.j. 5 As 203/2014-34.

Je zcela vyloučeno, aby byl radar umístěn v souladu s Návodem k obsluze, neboť na zvoleném stanovišti podle polohy GPS ze Záznamu z měření není dostatek místa k provedení regulérního ustavení podle Návodu k obsluze, tj. kdy je před zařízení ve vzdálenosti 10 metrů umístěna výtyčka, která je následně nalezena v hledích na měřicím bloku. Obsluha s výtyčkou tak nemohla stát na správném místě. Provedenou geometrickou analýzou bylo zjištěno, že odklon záznamového zařízení od osy pohybu měřeného objektu neodpovídá toleranci určené výrobcem měřicího zařízení. Vzájemný odklon osy měřicího zařízení a osy pohybu měřeného vozidla žalobce spočítal za pomoci rozdílů funkce arkustangens, dle kterého byl úhel cca 22° . Úhel byl tedy více než $19 \pm 1^\circ$, což je tolerance povolená výrobcem. Žalobce ke svému závěru dospěl také na základě tvrzení strážníků, kteří mu sdělili, že při ustavování rychloměru nepoužili výtyčku. K závěru přitom dospěl na základě znalosti Návodu k obsluze. Žalovaný přitom nevyvrátil ani jedno z tvrzení žalobce a neprovedl důkazy k jeho podpoře. Skutečnost, že se vozidlo nachází v radarovém svazku, nebo že měří obecní policie, neznamena, že nemohlo být postupováno v rozporu s Návodem k obsluze. Je irelevantní, kdo rychloměr obsluhoval a jaká byla poloha vozidla na snímku. Rozhodující je, že nebyly dodrženy podmínky Návodu k obsluze. Žalobce rovněž odkázal na účelovost tvrzení žalovaného, za kterého vyhotovil rozhodnutí Mgr. F. při jednání u Krajského soudu v Brně v právní věci vedené pod sp. zn. 41 A 76/2014 sdělil, že nepopírá, že v případě měření rychloměrem Ramer, je výsledek závislý na správném ustavení rychloměru. Je-li rychloměr ustaven nesprávně, pak může docházet i k chybám. Mgr. F. tudíž účelově uváděl nepravdy. Žalobce proto navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí Mgr. F. Dle žalobce Mgr. F. jako svědek, kdy bude vystaven riziku křivé výpovědi, poopraví své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že je nutné zjistit, zda strážníci postupovali v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv. Měření rychlosti totiž musí být provedeno dle podmínek

národní certifikační autority, přičemž musí být dodržen certifikačně schválený postup měření. V posuzovaném případě nelze měření připustit jako důkaz, i protože byl opatřen v rozporu se zákonem o metrologii. Správní orgán I. stupně rovněž vydal své rozhodnutí jen na základě spisového materiálu městské policie, který obsahoval toliko úřední záznamy (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008). Rozporoval-li žalobce soulad postupu strážníků s Návodem k obsluze, mohly správní orgány provést výslech zasahujících strážníků případně vyvracející jeho námitky. Byly-li podkladem pro rozhodnutí jen úřední záznamy a žalobce vnesl do řízení důvodné pochybnosti ohledně skutkového stavu, provedení výslechu strážníků se nabízelo za účelem dodržení zásady materiální pravdy (k tomu srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011-68). Žalovaný tak nedostal požadavku ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě čehož by mělo být napadené rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušeno.

Žalobce dále poznamenal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný pro rozpor s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, neboť obligatorní náležitostí výroku o vině z přestupku je mj. i údaj o formě zavinění. Takový údaj však ve výroku předmětného rozhodnutí absentuje, což má vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013-23). Takový vada má vliv na práva žalobce, neboť nelze vyloučit např. liberalizaci bodového systému (bodový systém by mohl být upraven tak, že by se do bodového hodnocení zaznamenávaly body jen za úmyslně spáchané přestupky). V takovém případě by se žalobce nemohl zpětně domáhat výmazu nyní provedeného záznamu bodů z evidenční karty řidiče, neboť v takovém případě nese účastník řízení důkazní břemeno k prokázání neoprávněnosti provedeného záznamu. Napadené rozhodnutí však není způsobilé prokázat nedbalostní formu zavinění přestupku, neboť takovou funkci má pouze výrok rozhodnutí. Nedostatek výroku má pak původ v nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Neobsahuje totiž žádné přezkoumatelné úvahy o tom, proč vzal správní orgán I. stupně za zjištěné, že žalobce spáchal údajný přestupek z nedbalosti. Ne vždy, kdy nelze prokázat úmysl, je bez dalšího prokázána nedbalost. Nebylo ani prokázáno, že žalobce byl změřen na úseku s maximální povolenou rychlostí 50 km/h. Závěr, že žalobce jako řidič vozidla ví, že je v obci maximální povolená rychlost 50 km/h, je proto zcestný.

Pokud správní orgán nezjistil míru zavinění v podrobnostech, jež vyžaduje zákon, nemohl ani zákonně vyměřit sankci, neboť při její výměře vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně nepředložil žádné konkrétní a přezkoumatelné úvahy, které by se vztahovaly k jednání žalobce. Jako přítěžující okolnost nadto předložil evidenční kartu řidiče a míru překročení rychlosti, ve prospěch pak formu zavinění. V době rozhodování správního orgánu I. stupně však byly již všechny minulé přestupky žalobce zahlazené, neboť od výkonu trestu za jejich spáchání uplynul již jeden rok (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.02.2011, č.j. 8 As 82/2010-55). Ani překročení rychlosti nemělo být vyhodnoceno v neprospěch řidiče. Neexistoval tedy žádný objektivní důvod, pro který by byl správní orgán I. stupně oprávněn uložit žalobci vyšší pokutu, než při její spodní hranici. Správní orgán I. stupně nijak neodůvodnil, proč považoval zvýšení pokuty o 33 % za účelné a splňující výchovný efekt na žalobce. Sankce za přestupek byla uložena nezákonně, nebyla dostatečně zdůvodněna a je tak

nepřezkoumatelná, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

K námitce projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že

konstatoval, že se s identickou odvolací námitkou vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které rovněž odkázal. Správní orgán I. stupně tím, že řádně předvolal žalobce k ústnímu jednání, poučil ho o jeho procesních právech a povinnostech (včetně toho, že věc může být projednána v jeho nepřítomnosti) a současně o konaném ústním jednání řádně vyrozuměl jeho zmocněnce, nepochybil. Skutečnost, že správní orgán I. stupně hodlá v rámci ústního jednání žalobce vyslechnout, přitom z předvolání nevyplývá. Žalobce byl naopak poučen o tom, že jeho účast není nutná. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 4 As 120/2014-21.

Žalobce byl rovněž v předvolání k ústnímu jednání poučen o tom, že v průběhu tohoto jednání mu bude dána možnost v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobci tak bylo známo, kdy bude moci realizovat své právo. Skutečnost, že se žalobce k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil a připravil se tak o realizaci svých práv, nelze považovat za porušení jeho práv ze strany správního orgánu. Navíc po provedeném ústním jednání nebyl ve věci ze strany správního orgánu opatřen ani prováděn žádný další důkaz, tudíž v době konání ústního jednání byly shromážděny kompletní podklady.

K nedostatečnému určení místa spáchání přestupku žalovaný opětovně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí však vyplývá, kde ke spáchání přestupku došlo, tj. na ulici Lednické v obci Břeclav. Taková specifikace místa spáchání přestupku je zcela dostatečná. Ze Záznamu z měření rovněž vyplývá, že ke spáchání přestupku došlo opravdu v obci, neboť vozidlo bylo změřeno v zastavěném území. Místo změření je dále zřejmé ze situační mapy, kterou pořídila městská policie. Varianta, že by mohlo dojít k záměně daného skutku s jiným jednáním, je však vyloučena z důvodu přesného časového určení skutku. Ze Záznamu z měření a situační mapy nepochybně vyplývá, že k měření rychlosti vozidla žalobce došlo v obci Břeclav na ulici Lednická a nikoliv mimo obec či na samotném výjezdu z obce. Ani sám žalobce není schopen jednoznačně popsat, v jakém úseku měl být změřen a jaká nejvyšší povolená rychlost zde měla být stanovena. Toto zavdává pochybnosti o účelovosti jeho tvrzení. Žalovanému se pak jeví jako nepravděpodobné, že by policisté, kteří vykonávají dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, ustavili rychloměr v místě s jinou nejvyšší povolenou rychlostí než 50 km/h, a to za tím účelem, aby krivě vinili řidiče projíždějící okolo. Odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou přílehlivé. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 28/2010-56, se sice jednalo o měření rychlosti, avšak rychlost byla změřena na konci obce, přičemž

z pokladů nebylo zřejmé, kde se nacházela značka konec obce. V posuzovaném případě však měření probíhalo uvnitř obce, daleko od jejího začátku/konce.

Co do správného provedení měření žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. O účelovosti tvrzení žalobce svědčí i fakt, že ani sám pořádně netušil, jakým zařízením byla rychlost jeho vozidla měřena. V žalobě namítá nesprávné ustanovení vozidla policií, neboť neměli použít výtyčku. Z provedených důkazů je však zřejmé, že pro měření byl použit rychloměr typu RAMER10 T, který se ustavuje na tzv. trojnožce, a proto není zabudován ve vozidle policie. Žalobcem vytýkaný postup se proto vztahuje k jinému typu zařízení.

Vozidlo žalobce se nacházelo ve svazku paprsků, což je patrné ze snímku z rychloměru. Na fotografii z měření se totiž v její dolní a horní části zobrazuje oblast radarového svazku (světlé úsečky). Spojení bodů v horní a dolní části pak znázorňuje oblast radarového svazku.

Policisté jsou nadto ze zákona oprávněni k měření rychlosti. Za skutkového stavu, který byl ve věci zjištěn, je nadbytečné dále zjišťovat a ověřovat, zda k obsluze zařízení byli policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv a zda postupovali v souladu s Návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení v tomto směru totiž nezavdává žádné pochybnosti. Obsluha uvedeného typu měřicího přístroje pak spočívá toliko v nastavení směru a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejímž překročení se změření provede spolu se zjištěným záznamem. Samotná funkce přístroje je poté automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 02.03.2016, č.j. 41 A 82/2014-93.

Pokud se týká tvrzeného nedostatku místa k ustavení měřicího zařízení, žalovaný podotknul, že snímek „Pohled na místo měření ze služby panorama serveru mapy.cz“ je z daného hlediska nevypovídající, neboť úhel pohledu je nasměrován do boční účelové komunikace namísto směrem, kterým bylo prováděno měření rychlosti. Výpočet úhlu odklonu osy záznamového zařízení od osy pohybu měřeného objektu je nadto založen na údajích žalobce, o jejichž naprosté přesnosti lze důvodně pochybovat. Jedná se tedy o prostý odhad, kdy výsledek nemusí odpovídat skutečnosti. Odchylka 2° se jeví s ohledem na nepřesnost vstupních údajů jako bezvýznamná.

K účelovosti tvrzení Mgr. F. žalovaný uvedl, že se tato námitka nezakládá na pravdě, neboť v dané věci za žalovaného nejednal a jednání se neúčastnil.

Žalovanému je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008, na který poukazoval žalobce. Rozhodnutí správních orgánů v posuzované věci nespočívalo pouze na úředních záznamech policie. Ve spise se mimo úředního záznamu nachází i oznámení přestupku, výstup z měřicího zařízení, situační mapa, zápis o podaném vysvětlení, ověřovací list a listina „Místa pro měření rychlosti Městskou policií Břeclav.“ Měly-li správní orgány na základě ostatních podkladů skutkový stav za prokázaný, nebylo třeba provádět další dokazování v podobě výsledku policistů.

Správní orgán I. stupně se i dostatečně zabýval mírou zavinění žalobce. Skutečnost, že správní orgán I. stupně formu zavinění neuvedl ve výroku rozhodnutí nelze považovat za takové pochybení, které by samo o sobě mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Navíc toto pochybení žalobce namítal až v podané žalobě, ačkoliv tak mohl učinit již v odvolání.

Správní orgán I. stupně se rovněž dostatečně vypořádal s odůvodněním uložené sankce. Především zohlednil evidenční kartu žalobce, ve které má šest záznamů. Nejedná se tudíž o osobu zcela bezúhonnou, a dále zohlednil i míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. S ohledem na tyto skutečnosti je odůvodnění uložení sankce nikoliv na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Dle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o přestupcích *není-li pochybnosti o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil a nebyla-li věc vyřízena v blokovém řízení, může správní orgán bez dalšího řízení vydat příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 13 odst. 2).*

Dle ustanovení § 87 odst. 3 zákona o přestupcích má příkaz *stejně náležitosti jako rozhodnutí o přestupku. Oznamuje se vždy písemně.*

Dle ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích *obviněný z přestupku může proti příkazu podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odpor správnímu orgánu, který příkaz vydal. Včasným podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení. Obviněnému z přestupku nelze uložit jiný druh sankce, s výjimkou napomenutí, nebo vyšší výměru sankce, než byly uvedeny v příkaze.*

Dle ustanovení § 87 odst. 5 zákona o přestupcích *příkaz, proti kterému nebyl včas podán odpor, má účinky pravomocného rozhodnutí.*

Dle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu *nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*

Dle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu se adresát *vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se*

po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

Ze správního spisu krajský soud ověřil, že správním orgánem I. stupně byl nejprve vydán příkaz o uložení pokuty ze dne 24.06.2015, č.j. MUBR 24713/2015/PF, sp.zn. MUBR-S 24713/2015 OSVD (dále jen „příkaz“), ve smyslu ustanovení § 87 zákona o přestupcích. Žalobce byl v této písemnosti řádně poučen, že má možnost podle ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích podat proti předmětnému příkazu odpor, a to do 15 dnů ode dne doručení ke správnímu orgánu, který příkaz vydal. Z doručanky přiložené k příkazu vyplývá, že dne 01.07.2015 byl poštovním doručovacím orgánem učiněn doručovací pokus, při kterém však adresát (žalobce) nebyl zastižen, a proto byla zásilka od tohoto data uložena a připravena k vyzvednutí. Žalobci byla současně zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky. Dle doručanky si žalobce písemnost ve stanovené desetidenní lhůtě nevyzvedl, a tudíž se postupem dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu písemnost považovala za doručenou dne 13.7.2015. Následujícího dne byla dle doručanky poštovního doručovacího orgánu vložena písemnost při pochůzce do poštovní schránky žalobce.

Od data doručení příkazu (tj. od 13.07.2015) počala žalobci běžet 15 denní lhůta pro podání odporu ve smyslu ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích. Lhůta pro podání odporu pak v souladu s ustanovením § 40 správního řádu uplynula dne 28.07.2015.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce podal prostřednictvím své obecné zmocněnkyně proti příkazu odpor, a to skrze e-mail, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 03.08.2015. Ve spise je založena Průvodka elektronického podání, dle které bylo předmětné elektronické podání přijato správním orgánem I. stupně dne 03.08.2015, přičemž k doručení došlo v čase 14:12:42 hod. Na tomto dokumentu je rovněž otištěno razítko správního orgánu I. stupně s údajem: „Došlo dne: 3. 08. 2015“. Dále se ve spisu nachází Průvodka doručeného digitálního dokumentu, dle které byl dokument správnímu orgánu I. stupně doručen dne 03.08.2015. Z kopie těla doručeného e-mailu na č.l. 18 správního spisu rovněž vyplývá, že byl odeslán dne 03.08.2015 v 14:08 hod. Soud tuto skutečnost ověřil i telefonicky, přičemž správní orgán I. stupně nedohledal, že by odpor byl podán v jiný den, resp. dříve. Soudu proto nezbylo než, aby vycházel z obsahu správního spisu.

Jak vyplývá z předvolání k ústnímu jednání ze dne 30.09.2015, č.j. MUBR 65995/2015/DK, sp.zn. MUBR-S 24713/2015 OSVD, jakož i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, správní orgán I. stupně považoval odpor podaný žalobcem za včasný, a tudíž pokračoval v přestupkovém řízení.

V posuzovaném případě byl žalobci příkaz doručen fikcí dne 13.07.2015, lhůta pro podání odporu dle ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích pak uplynula již dne 28.07.2015. Podal-li žalobce proti příkazu prostřednictvím obecné zmocněnkyně

emailovým podáním odpor až dne 03.08.2015 (jak vyplývá z výše citovaných tří relevantních podkladů založených ve spise) nelze jej považovat za včasný. Odpor byl podán opožděně, a to o celých šest dní. Ze spisu přitom není dovoditelné, že by snad žalobce podal odpor proti příkazu již dříve, a to ve lhůtě do 28.07.2015. Ze spisu není patrní ani to, že by žalobce společně s odporem proti příkazu podal i žádost o prominutí zmeškání úkonu dle ustanovení § 41 a násl. správního řádu. Jak již bylo uvedeno výše, tak soud za účelem ověření opožděnosti podaného odporu telefonicky kontaktoval správní orgán I. stupně. Správní orgán I. stupně přitom vyzval, aby prověřil své interní databáze, zda se v těchto nenachází jakýkoliv podklad nezaložený v předloženém správním spisu, jež by potvrzoval domněnku správního orgánu I. stupně o včasnosti podaného odporu. Správní orgán I. stupně však prostřednictvím telefonického hovoru soudu sdělil, že žádnými jinými podklady nad rámec podkladů, jež byly součástí správního spisu, nedisponuje. Závěr správního orgánu I. stupně, jakož i žalovaného, tedy nemá v tomto ohledu žádný podklad v obsahu správního spisu a ani správní orgány tento svůj závěr ve svých rozhodnutích nikterak blíže nezdůvodnily.

Krajský soud přitom uvádí, že pouze včasným podáním odporu proti příkazu ve smyslu ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích dochází ke zrušení příkazu o uložení pokuty a pokračování v řízení. Není-li podán proti příkazu včasný odpor, má příkaz účinky pravomocného rozhodnutí. Příkaz, jenž ve věci vydal správní orgán I. stupně, tedy stále je pravomocným rozhodnutím. Odpor podaný žalobcem byl totiž soudem na rozdíl od správního orgánu I. stupně a žalovaného vyhodnocen jako opožděný.

Pokud tedy správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný, nesprávně a v rozporu s obsahem správního spisu dovodili, že byl odpor proti příkazu podán včasné, čímž došlo ke zrušení příkazu a k pokračování v řízení, jedná se o nesprávný postup správních orgánů, kterým došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Správní orgán I. stupně nebyl za daných okolností oprávněn pokračovat v přestupkovém řízení, neboť pro tento postup nebyly naplněny podmínky vyplývající z ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích. Ve věci žalobce tudíž již v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí existovalo pravomocné rozhodnutí ve stejné věci (příkaz), a proto prvostupňové i napadené rozhodnutí nebylo možné pro překážku věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicata*) znovu rozhodnout.

Optikou shora učiněného náhledu je tedy zřejmé, že krajský soud neměl jinou možnost než napadené a i prvostupňové, rozhodnutí zrušit pro vady řízení, neboť v totožné věci žalobce existuje již pravomocné rozhodnutí, a to příkaz ze dne 24.06.2015. Vydání správních rozhodnutí žalovaným a správním orgánem I. stupně bylo proto nezákonné. V posuzovaném případě tedy došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a soud proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení a podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

K postupu soudu podle ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s. se vyjádřila odborná literatura takto: „*Pokud soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, nemusí se zabývat*

správností právního posouzení věci. ... Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [písmeno c)] jednoznačně znamená, že výsledkem řádně vedeného správního řízení mohlo být zcela jiné rozhodnutí. Nemá proto smysl, aby se soud zabýval správností nebo zákonností závěrů správního orgánu vyslovených v rozhodnutí ... následujícím po chybném procesním postupu.“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 693). Nemělo-li být rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ani žalovaného vůbec vydáno, pak bylo bezpředmětné zabývat směřujícími proti těmto rozhodnutím.

V.

Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s., napadené i prvostupňové rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušil.

Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tedy bude nutno napravit vytýkaná procesní pochybení správních orgánů obou stupňů a postupovat v souladu s pravomocným rozhodnutím ve věci, tj. příkazem.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V posuzovaném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsání žaloby) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6.200,- Kč (2 x 3.100,- Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (2 x 300,- Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1.428,- Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11.228,- Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. února 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.